

Aposta inversora de les empreses per la tecnologia

Empreses emergents, robòtica, programari i logística avançada, el gruix de la implantació estrangera a Catalunya

Una planta amb innovació ■ EPA

Primer suspens dels barcelonins a Colau com a alcaldessa

Puntua un 4,7 en el baròmetre municipal

Carbonell
ESTILISTES

CENTRE COMERCIAL CARREFOUR
TEL. 93 750 19 27 · 08349 CABRERA DE MAR
HORARI: DE DILLUNS A DISSABTE DE 10 H A 21 H · DONEM HORES
CARBONELLESTILISTES@HOTMAIL.COM

EL PUNT AVUI + 1,50€

DISSABTE • 28 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15223 - AVUI / Any XLI. Núm. 14093 - EL PUNT

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT P10

Més pressió

INVESTIDURA Sánchez colla ERC amb les pensions i el salari mínim supeditant les millores a deixar d'estar en funcions

PAS Reunió ERC-PSOE després que Madrid insti el Suprem a obeir Luxemburg i esperi dilluns l'escrit de l'advocacia per Junqueras

NACIONAL P12,13

Concentració recent per la llibertat dels empresonats a la plaça del Rei de Barcelona ■ ACN

Tard però en llibertat

Surten finalment de la presó dos CDR més acusats de terrorisme

Cultura-Espectacles P22,23

Rosalia, al Sant Jordi ■ JOAN MANUEL RAMOS

Rosalia brilla en el balanç del 2019

El pas endavant de Manel i l'adeu de Txarango, altres fets destacats

Europa-Món P18

Netanyahu guanya les primàries i serà candidat

L'ESPORTIU

Més Esport

Mor a 81 anys Romà Cuyàs, arquitecte de Barcelona 92

Can Martí
BAR · RESTAURANT · TERRASSA

NOVA AMPLIACIÓ I REFORMA DEL RESTAURANT I TERRASSA
CONSULTI ELS NOSTRES MENÚS PER A COMUNIONS, BATEJOS...
MENÚ DIARI I MENÚS PER A CELEBRACIONS,
CARTA AMB PLATS DE TEMPORADA I CUINA CASOLANA
TAMBÉ TENIM CARNISSERIA AMB ELABORACIÓ PRÒPIA I
ROSTISSERIA AMB POLLASTRES CUITS AMB LLENYA!!

C/ Centre, 3 - 08396 SANT CEBRIÀ DE VALLATA
www.canmarti.com - canmarti@canmarti.com
93 763 11 15 (RESTAURANT) - 93 763 00 23 (ROSTISSERIA) - 93 763 00 43 (CARNISSERIA)

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Xavier Graset

La Sibil·la

La Sibil·la i el seu cant van recuperant presència la nit de Nadal. Aquesta peça d'origen medieval que profetitza l'arribada del redemptor i al

mateix temps la del judici final es va cantant cada vegada a més temples i basíliques d'arreu dels Països Catalans, com a preludi o dins de la missa del gall. A les Illes és, amb l'Alguer, on ha perviscut amb més força després que el Concili de Trento, del segle XVI, en prohibís les representacions a les esglésies perquè es va considerar que era un ritual pagà. I de fet a Mallorca és patrimoni immaterial de la humanitat des del 2010.

Maria del Mar Bonet la té enregistrada i la canta a l'església de la Bonanova a Palma. I a Barcelona Lúcia Pujol l'ha cantat a Sant Joan Baptista de Gràcia, i també s'interpreta a Santa Maria del Mar des del 1984 o al Pi, o a la catedral, on la seva arribada és espectacular. I la llista és molt més llarga: la Seu d'Urgell, Ripoll –on es té notícia de la primera versió musical coneguda el 975–, i a Gandia, Ontinyent i altres punts del País Valencià. La soprano Marta Matheu omple cada any la catedral de Tarragona, i la mateixa versió arranjada per Xavier Pastrana es fa des del 2017 al santuari de Misericòrdia de Reus. La canta Mireia Tarragó, d'una veu preciosa, que ja s'ha pogut sentir des de l'Auditori, Palau i Liceu a Barcelona, com a la Schubertiada o a Bordeus, i que amb el cor Da Capo la nit de Nadal contribueix a aquesta recuperació d'una força entre tel·lúrica i celestial. És principi i final, és aquesta terra que es remullarà de suor, aquestes muntanyes que s'anivellaran amb els camps, i "s'acabaran els blaus oceans, la terra destrossada perirà". Així es canta en català el que abans es cantava en llatí, per aquestes figures espasa en mà que escapen la llum. La Sibil·la que he anat buscant per la meva passió oracular, Delfos ençà, és l'únic personatge pagà que es va fer un lloc en la litúrgia cristiana. Pierre Grimal al seu diccionari de mitologia grega i romana n'explica orígens i confusions entre la d'Èritres i Samos, i la de Cumes, que Virgili a *L'Eneida* fa fer de guia d'Enees en la seva baixada als inferns. I encara Stephen Fry en un llibre deliciós: *Mites*, explica que Sibil·la i Apol·lo obtenien els seus poders oraculars d'uns vapors que sorgien de la terra.

Potser per tot plegat, per aquest llegat, i perquè busquem algú que ens doni llum sobre el futur, la Sibil·la recupera presència. El cel farà voltes.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Figureta amb carret d'anar a comprar

Garrotxina com és, a Isabel Banal sempre li han agradat les figuretes dels pessebres, de tanta tradició olotina vinculada als Tallers de Sants i a una artesanía perseverant. D'aquestes figuretes va observar fa temps que moltes duen una càrrega: animals, llenya, menjar, gerres d'aigua, roba. Ofrenes per al nen Jesús, però coses lligades a feines de pagesos, forners, pastors, llenyataires, bugaderes. Inspirant-se en aquesta imatgeria, fa setze anys va fer una exposició a la galeria Espais de Girona que, amb el títol *Rumiar*, escampava pel terra unes altres figuretes "carregades" amb motxilles, maletes, paquets, bosses i carrets d'anar a comprar. El model de diferents figuretes s'hi multiplicava. El món rural dels pessebres s'hi transformava en urbà. Si les figuretes tradicionals es dirigeixen, juntes encara que desordenades, a un mateix lloc, les de Banal representaven la diàspora contemporània, com si cadascuna anés pel seu compte no sé sap cap on. En aquestes figuretes blanques d'escaiola ens hi podíem reconèixer com en un petit mirall.

“En les figuretes blanques d'escaiola d'Isabel Banal representaven la diàspora contemporània i ens hi podíem reconèixer com en un petit mirall

Banal ha continuat treballant inspirada per les figuretes del pessebre i ara n'exposa a l'entrada de Can Trinxeria, a Olot, una nova reinterpretació on s'hi singularitza la imatge d'una dona (a la vegada de diverses dones) amb un carret d'anar a comprar. Aquesta figureta, de fet, formava part de l'antiga exposició, però ara pren una altra significació: és un homenatge a les dones

com a nodridores, sempre amb un carretó que es buida per tornar-se a omplir una vegada darrere l'altra. Deu ser per això que ho ha titulat *A la manera de les Danaïdes*, en referència al mite grec relatiu a les cinquanta filles de Dànu que, obligades pel pare a matar els seus pretendents com a fills del seu temut germà, van ser condemnades a l'Avern a omplir una cistella d'aigua sense fons. No per la història, sinó pel gest que les emparenta amb Sísif. El cas és que hi ha cinquanta figuretes blanques. Un universal que se singularitza amb altres figuretes amb la mateixa forma, però que presenten cadascuna un carret d'anar a comprar pintat a imatge i semblança d'un de real que, junt amb les seves portadores, l'artista va fotografiar en les seves visites al Mercat d'Olot. És així que cada figureta té el nom corresponent a una de les dones que, amb el seu carret, van servir de model a Banal, que, pintant-les, ha pensat en el seu pare, que va pintar sants durant anys al taller de Can Castellanes. I segur que ha recordat la Dolors, la seva mare. Hi ha molts "pessebres" per fer.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogues), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (Director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/pr3364>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

L'any dels eufemismes

L'eufemisme és l'instrument més gastat de la política barata, per això aquest any que s'acaba ens n'hem ben atipat. Els predicadors de l'eufemisme mantenen que els antidisturbis espanyols van ser enviats a Catalunya a protegir la llibertat, no pas a reprimir avis i nens. També consideren que els espais públics s'han de mantenir neutrals, quan en realitat el que volen dir és que si vols manifestar alguna discrepància val més que et quedis a casa. Un bon militant de l'eufemisme dirà que l'Estat espanyol és un exemple universal de divisió de poders, però de fet pensarà que mort Franco, el poder no es va dividir sinó simplement repartir perquè continuessin manant els de sempre. D'eufemismes en trobem també en les campanyes electorals, sobretot en la darrera, on van esgotar-nos la paciència repetint que Catalunya patia una crisi de convivència, que era una ma-

“L'eufemisme més gros, és clar, ha consistit a anomenar polítics presos els presos polítics

nera, no només eufemística sinó també cínica, de definir el conflicte polític amb Espanya. L'eufemisme més gros de l'any, és clar, ha consistit a anomenar polítics presos els presos polítics per tal que la crua veritat no els fes quedar malament davant la resta d'Europa. Evidentment una resta

d'Europa que també ho pot ser molt, d'eufemística. Per exemple a l'hora de regular els fluxos migratoris, o sigui de tancar l'aixeta als refugiats que es juguen la vida ficant-se al mar per no perdre-la en l'infern que pateixen a la terra ferma. Sigui a Europa o sigui a Espanya, però, l'àmbit on més curós és el cultiu de l'eufemisme i més abundant la collita és el de la judicatura, darrerament tan barrejada amb la política. En aquest sentit s'emporta el premi gros el Tribunal Suprem, protagonista d'un judici celebrat amb escrupolós respecte per al dret a la defensa, això sí, sempre que acabés amb els acusats a la garjola i la clau, al fons d'un pou. D'exemples en sobren igualment a l'altre costat del terreny de joc, on no hem parat de sentir a parlar d'implementar la república, de tenir el peix al cove, de no fer ni un pas enre, simples eufemismes d'una cosa anomenada autonomisme.

EDITORIAL

Un muntatge policial i judicial

Tres mesos després dels fets, cada cop comença a semblar més clar que l'anomenada operació Judes de la Guàrdia Civil i l'Audiència Nacional contra els CDR va ser un muntatge policial i judicial per reprimir aquest moviment independentista, esquitjar els partits i el govern de la Generalitat i atemorir el sobiranisme davant les previsible protestes que s'havien de produir només dies després, quan es fes pública la sentència del procés de l'1-O. La progressiva posada en llibertat de cinc dels sets detinguts en aquella operació, amb fiances mínimes i amb el jutjat reconeixent així, en certa manera, el fiasco de la investigació policial, és una prova força clara que tot plegat va ser desproporcionat, des del desplegament multitudinari dels agents de la Guàrdia Civil armats fins a les dents fins a, sobretot, les ordres de presó i aïllament d'alguns dels detinguts, mantingudes durant tres mesos malgrat les minses proves recollides durant la investigació. A tot plegat cal afegir-hi els interrogatoris amb nombroses deficiències legals, tal com han denunciat els advocats del cas.

El desastre policial i judicial deixa també en evidència la multitud de mitjans de comunicació que van presentar els CDR com a "perillous delinqüents terroristes" basant-se en filtracions interessades de la investigació i, sobretot, la munició de polítics, opinadors i responsables públics que van fer llenya a partir de les detencions i de tot el que dels acusats difonien el tribunal, la fiscalia i els policies. Un reguitzell de difamacions i acusacions sense fonaments atiadades per molts mitjans sense miraments i que no tenien gens en compte la presumpció d'innocència d'uns acusats que han passat tres mesos injustament a la presó.

De reüll

Maria Palau

Celebrem els museus

L'any 2020, ens el passarem bufant espelmes als museus i centres d'art. Vint-i-cinc al Macba, 30 a la Fundació Tàpies (que es va preparant per a una altra efemèride molt rellevant, el centenari del naixement de Tàpies, el 2023) i 40 a La Virreina. Venim d'un 2019 que tampoc ha sigut magre d'aniversaris: el 25è tant del CCCB com de La Capella (imperdible la publicació editada per Anna Pahissa, reverberarà en el temps i en l'espai) i el 15è del MNAC amb totes les seves col·leccions exposades. Al museu del Palau Nacional, li

El Macba farà 25 anys; la Tàpies, 30, i la Virreina, 40

queden encara uns quants cursos per festejar el seu primer segle (això serà el 2034), però no tants per recordar la col·locació de la seva primera pedra, el 1929, com a pavelló de l'Exposició Internacional. La Fundació Miró també té en

perspectiva un programa especial per commemorar el seu mig segle, el 2025. Hem crescut amb totes i cada una d'aquestes institucions artístiques. Hem de celebrar que existeixin: no només que naixessin en un moment d'excitació (no de vaques grasses, d'aquestes el món de la cultura no n'ha conegut mai), sinó que, malgrat tot, i tot és dolorosament molt, hàgim pogut mantenir-les. Ens hauria d'avergonyar com a país la precarietat de mitjans amb els quals les obliguem a treballar. No ens podem imaginar el futur amb la seva absència. I sobretot el que hem de celebrar és que siguin tan incondicionalment fidels a la seva missió que ens vacuna contra l'engany de la cultura de l'espectacle.

Les cares de la notícia

JUTGE DE L'AUDIENCIA NACIONAL

Manuel García Castellón

Causa sense fonament

El magistrat de l'AN encarregat de l'anomenada operació Judes contra membres dels CDR va ordenar presó preventiva i va instruir un sumari sobre la base de suposats delictes de terrorisme, però la posada en llibertat dels independentistes indica la falta de fonament de la seva actuació judicial.

ALCALDESSA DE BARCELONA

Ada Colau

Primer suspens ciutadà

L'alcaldeessa de Barcelona, Ada Colau, ha rebut el primer suspens dels barcelonins des que ocupa el càrrec. La darrera edició del baròmetre semestral de l'Ajuntament de la capital catalana atorga una nota de 4,7 a Colau, darrere del líder d'ERC al consistori, Ernest Maragall, que és l'únic aprovat.

CANTANT

Rosalía

L'estrella del 2019

La cantant de Sant Esteve Sesrovires és, sens dubte, el fenomen més destacat en el balanç musical del 2019. No només s'ha consolidat com l'artista catalana de més projecció internacional, sinó que ha passat a ser ja una estrella de l'àmbit global, amb repercussió mundial.

Tal dia com avui fa...

1 any

Cas de l'1-O

El Suprem no deixa anar el cas de l'1-O. La sala penal es queda el gruix del procés a l'1-O i envia els acusats de la mesa i Mireia Boya al Tribunal Superior.

10 anys

Avortaments

La sanitat pública tem una allau d'avortaments arran de la nova llei aprovada. Els metges alerten sobre la saturació de les sales d'operacions.

20 anys

Temporal de vent

El temporal de vent causa la mort de cinc persones al nord peninsular. Violentes ràfegues de fins a 170 km/h fan caure bastides i grues.

Full de ruta

Toni Brosa

Suprema castanya

Ara ja ho sabem, també, pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE); el Tribunal Suprem espanyol, que passa per ser la màxima garantia de l'estat de dret a Espanya, vulnera els drets constitucionals dels ciutadans sense immutar-se. En aquest cas, el dret a la representació política de l'eurodiputat electe Oriol Junqueras, de l'eurodiputat electe Carles Puigdemont, de l'eurodiputat electe Toni Comín, dels milions de ciutadans que els van votar i dels milions d'espanyols que van participar en les eleccions europees, perquè les creien autèntiques, o autènticament democràtiques. Això diu molt d'un tribunal de justícia i dels jutges que en formen part, però també diu molt de quina mena de país és aquest, avui dia, i de quina mena de valors professa en realitat.

Els jutges suprems no poden al·legar ignorància. Sabien que eren eurodiputats electes, sabien que tenien immunitat i sabien que per actuar contra

Ara també ho diu el TJUE: el Tribunal Suprem vulnera drets constitucionals dels ciutadans sense immutar-se

ells els calia el permís del Parlament Europeu, perquè així funciona la separació de poders en el món democràtic. Però van decidir tirar pel dret, passar-se els electors, els electes, la immunitat parlamentària, la separació de poders i el principi democràtic per l'aixella, violant uns drets protegits per la Constitució i per l'ordenament jurídic europeu al qual pertanyen, i mantenir Oriol Junqueras injustament tancat a la presó i impedit de complir el mandat democràtic dels ciutadans. Formular una qüestió prejudicial i tirar endavant sense esperar cap resposta, ho diu quasi tot. El *quasi* seria acatar el dictamen del TJUE, posar en llibertat Junqueras, anul·lar el seu judici i demanar el suplicatori al Parlament Europeu per jutjar-lo. Ja triguem.

En comptes d'això assistim al lamentable espectacle de tots aquells que posen davant de tot la seva obsessió per decapitar l'independentisme català i dissuadir el moviment sobiranista, i al no menys lamentable silenci de tots aquells que asseguren voler i defensar Espanya com un estat de dret, una democràcia plena i una part essencial de la Unió Europea.

Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

Conversa de Cap d'Any

Fa tres anys no anàvem gaire bé de diners i, com que els bitllets d'avió entre Indianapolis i Barcelona són cars, ens vam quedar a Indiana per festes. Per Cap d'Any ens van convidar a una festa a casa d'uns professors. Allà vaig parlar força estona amb Allen Wood, amb qui vaig tenir la típica conversa que té la gent la nit de Cap d'Any: vam parlar de Kant i de Hegel. Wood és professor de filosofia i està especialitzat en aquests dos filòsofs, tot i que també ha escrit llibres sobre Marx i Fichte. Com que Trump acabava de ser elegit president feia tan sols un mes, Wood tenia la sensació que s'acostava una guerra apocalíptica imminent. A partir d'aquí, li vaig fer la pregunta que iniciaria el tema central de la conversa. Li vaig preguntar si encara creia en la pau perpètua de Kant o bé si estava d'acord amb Hegel quan diu que aquesta pau és impossible. El dilema és que, d'una banda, Kant diu que el projecte de pau perpètua s'ha de basar en una federació d'estats que garanteixi els drets cosmopolites i que faci de medidora en els conflictes. D'altra ban-

da, la crítica de Hegel és que aquesta federació universal sempre dependrà de la voluntat dels estats particulars a l'hora de respectar-la i obeir-la, de manera que, quan algú es negui a fer-ho, inevitablement hi haurà guerra. La posició de Wood era que, tot i que l'esperança del dret kantià és inherent a la política, perquè la *polis* no es pot pensar sinó com a espai de pacificació, Hegel té raó quan diu que la decisió final depèn dels estats i que, per tant, en última instància, la guerra és la manera humana de solucionar els conflictes.

“No ens trobem justament que la pau i la guerra tendeixen a fondre's en un tot magmàtic indistingible?”

Ara bé, en un món global en què els conflictes s'eternitzen i en què la violència s'ha convertit en una part integrant de la governança, tal com sabem bé a Catalunya, no ens trobem justament que la pau i la guerra tendeixen a fondre's en un tot magmàtic indistingible? Contràriament al que temia Wood, amb Trump no va començar cap guerra sinó que simplement es van generar uns altres tipus de conflictes que ara ja s'han convertit en la norma. O el nostre conflicte amb els espanyols sembla que continuarà sent una mescla espessa de repressió, desobediència, retòrica i odi *ad infinitum*. A la festa de Cap d'Any, quan tocaven dos quarts d'onze, Wood va dir que se n'anava perquè feia estona que hauria de ser al llit. Li vaig demanar si també s'aixecava a les cinc i, efectivament, ell s'aixeca a les cinc, com tots els professors d'Indiana; tots exceptuant l'Elinor Ostrom, la premi Nobel d'economia del 2009, que s'aixecava a les tres, i jo, que no m'aixeco fins a dos quarts de set. Per això ara cada Cap d'Any recordo que, essent tan dormilega com soc, no arribaré mai enlloc.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Frozen' en català?

■ Gairebé l'única estrena setmanal que es pot veure als cinemes doblada al català sol ser gairebé sempre una pel·lícula d'animació adreçada al públic infantil. Darrerament, aquest ha estat el cas de *Frozen II*, de la factoria Disney, però a l'hora de la veritat no és ben bé així, perquè la desigualtat de l'oferta en català i en castellà és brutal.

Les xifres parlen per si soles. Consultant la cartellera dels cinemes de Barcelona del passat 6 de desembre, dia de la Constitució, he pogut observar que la pel·lícula en qüestió es pot veure en castellà a tots els cinemes on es projecta, quinze en total (en onze doblada, en tres en versió original amb subtítols i en un en ambdues opcions), mentre que només es pot veure en català a cinc cinemes, tots en versió doblada i cap en

VOS.

Però on encara es veu molt més aquesta flagrant discriminació és quan es fa el recompte del còmput total de les sessions que s'ofereixen en cada llengua: 73 en castellà (61 doblades i dotze en versió original subtítolada) davant de set en català, totes doblades.

Serveixi d'exemple el fet de diversos cinemes on s'arriben a oferir vuit, nou i fins i tot, deu sessions en castellà el mateix dia (evidentment a totes les hores possibles: 12.15, 15.45, 16.35, 18.00...) per una única sessió en català, normalment cap a primera hora de la tarda (16.15 o 16.45). Una discriminació evident envers els drets de tots aquells nens, i de les seves famílies, que desitgin veure cinema en català, si no en plena igualtat amb el castellà, sí almenys en unes condicions mínimament acceptables que no es donen de cap manera i que, d'altra banda, tampoc semblen reflectir

gaire allò que estableix la pròpia Constitució quan en el seu article 3 al·ludeix a les diferents llengües d'Espanya com a un patrimoni cultural que serà objecte d'“*especial respeto y protección*”.

JOSEP VILÀ BATLLE
Olesa de Montserrat
(Baix Llobregat)

Les joguines no entenen de gènere

■ Les joguines no entenen de gènere. Encara que durant molts anys s'hagin associat les nines, les cuinetes o els cotxets de passeig amb les nenes, i els cotxes, les armes i els ninots amb els nens. Durant anys hem vist normalitat en alguna cosa que era tot el contrari, però no ho crític; les coses es veien de diferent manera abans, però crec que la societat ha d'avançar alhora que les grans empreses, i per tant no puc entendre com ahir vaig entrar en una botiga de

joguines per a comprar al meu fill de quatre anys un supermercat i totes les caixes venien amb fotos de nenes jugant al supermercat. Òbviament, no em va importar i ho vaig agafar, però me'n vaig anar a la zona de circuits de cotxes de joguines per curiositat i, efectivament, tot eren caixes amb fotos de nens jugant amb el circuit. I em pregunto: si aquesta joguina estava pensada per a nens, jo m'equivocava i no soc una dona? He jugat tota la meua vida a cotxes amb el meu germà igual que he jugat amb les meves nines. Les joguines no són res més que això, joguines. I cada nen i nena decidirà amb què li agrada jugar més sense importar el seu gènere. Així que, a veure si una vegada per sempre els fabricants i les botigues de joguines deixen enrere el dotar de gènere absolutament tot.

MÍRIAM RIPOLL LOZANO
Bígues i Riells (Vallès Oriental)

La frase del dia

“El Tribunal de Luxemburg és l'interpret suprem de la legalitat a la Unió Europea”

Isabel Celaá, MINISTRA PORTAVEU EN FUNCIONS DEL GOVERN ESPANYOL

Tribuna

Hèctor López Bofill. Professor de dret UPF

Drets o nació

En el conflicte entre la defensa de la unitat nacional i els drets fonamentals, la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) del 19 de desembre sobre el cas Junqueras Vias ha acabat per obrir en el si de les institucions de la Unió una opció de prevalença dels drets. No semblava gens clar que aquest gir s'acabés produint. De fet, en una actitud que es pot qualificar de vergonyosa, fins la setmana passada el Consell, la Comissió, el Parlament Europeu i fins i tot el Tribunal General havien mirat cap a l'altra banda respecte de les greus violacions de drets fonamentals que l'aparell de l'Estat espanyol havia perpetrat contra els dirigents independentistes catalans. La completa manca d'empatia cap a la privació de drets dels presos i dels exiliats va arribar fins al punt que tant al Parlament Europeu (a través del president del moment, Antonio Tajani) com al Tribunal General no els semblés objectable el fet d'extirpar de la cambra la representació de més de dos milions de vots en un gest inèdit per a una organització que diu tenir “la democràcia” com un dels seus valors fundacionals.

AQUESTA PRIMERA REACCIÓ BLINDADA a favor del Regne d'Espanya era, malauradament, coherent amb una constant que ha marcat el projecte d'integració europea des dels seus orígens: la transferència de poders a una organització supraestatal a canvi del reforçament de la identitat nacional dels estats. L'Europa occidental de postguerra estava integrada per unitats molt febles, que ressorgien d'un gran conflicte i que estaven perdent els seus imperis d'ultramar, de manera que l'horitzó europeu es va percebre com l'única alternativa que aquests estats tenien per crear prosperitat, afavorir la cohesió en el si de les seves societats i, en definitiva, per preservar la viabilitat del seu pro-

jecte nacional (que, en el cas espanyol, no integrat en les comunitats europees fins als anys vuitanta, passava pel manteniment obsessiu del principi d'integritat territorial). No obstant això, la

idea d'Europa també bevia del repudi a les atrocitats viscudes en el continent durant la primera meitat del segle XX, i aquest rerefons és el que explica que la integració econòmica estigués coadjuvada sempre per l'objectiu de consolidar la pau, una pau que sols podia venir de bracet del respecte a la democràcia i als drets fonamentals, principis que l'Estat espanyol havia arribat a posar en tensió de manera pràcticament insostenible en el seu gest de repressió d'un moviment polític pacífic.

AL MEU PARER, LA FREDOR INICIAL transmesa pels poders de la Unió cap a la causa catalana s'explica per la concessió d'un marge als diversos governs espanyols (tant al de Mariano Rajoy com al de Pedro Sánchez) a fi que facilitessin la resolució del conflicte per canals democràtics. Però les diverses convocatòries electorals, incloses les darreres eleccions al Parlament Europeu, no van fer res més que reforçar la majoria independentista i els seus lideratges. En síntesi, el sentit profund de la decisió del TJUE és que no es pot tractar com a delinqüents dirigents polítics que sempre han actuat pacíficament i que obtenen resultats esclatants a les urnes, cosa que s'expressa, entre d'altres manifestacions, amb la institució de la immunitat parlamentària que el Tribunal Suprem havia desconegut en el cas de Junqueras.

EL DIVORCI ENTRE LA POSICIÓ EUROPEA ja afermada sobre la protecció dels drets i l'obstinació de l'aparell de l'Estat espanyol per castigar penalment l'independentisme democràticament victoriós portarà les autoritats de l'Estat a fer cada cop més el ridícul davant els seus socis. Dissortadament, però, no podrem celebrar cap d'aquests errors mentre es mantingui el patiment d'aquells que són a la presó i a l'exili, i el de les seves famílies.

“El sentit profund de la decisió del TJUE és que no es pot tractar com a delinqüents dirigents polítics que sempre han actuat pacíficament”

De set en set

Jordi Panyella

Després de Nadal

Ha estat Nadal, com una llumeta que crema en la nit infinita. Ha estat festa grossa com ho és un pòrtic d'aixopluc al mig del camí, o el xerricar alegre del despertar del son d'un infant. Ha estat pau i un trosset de glòria com ho és la dolça capcinada del vell arrauilit en el confort de la tarda, quan la conversa es fa llunyana, somnolent i l'hora s'aquieta fins a esdevenir immòbil.

Ha passat Nadal, com aquell sol generós que esquinça els núvols el dia més rúfol de l'hivern; mà estesa de llum nova, doll d'energia que tot ho fa créixer. Ha passat per tots els racons per

Si us plau, esperit de les coses bones, no marxis, queda't vigilant al llindar de casa

fer net i treure llustre a les ànimes, com fa net el vent del nord quan escombra la teranyina de la boira baixa. Ha desfilat pel menjador de totes les cases com una garlanda en festa, mudat com ho fa la mar arriçada d'escuma un matí alegre de platja. Ha estat cor de germanor, cant alegre de sobretaula, tonada que s'enlaira com s'enfila des del fons de la vall el so alegre del curs d'aigua indomable.

Ha vingut el Nadal per fer parada i fonda a totes les cuines, per encendre els fogons de l'àvia, per perfumar celoberts del matí fins al vespre, per omplir soperes i escurar cassoles.

Si aquest Nadal que ja és fora ha estat llum i cant alegre, si ha estat pollastre, torrons i neules, si ha estat tot això i també aquella mirada tan tendra, aquell somriure sincer, aquella moixaina d'amor, si us plau Nadal, esperit de les coses bones, no marxis, queda't vigilant al llindar de casa.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La ministra portaveu, Isabel Celaá, en la compareixença posterior al Consell de Ministres d'ahir ■ BALLESTEROS / EFE

Sánchez pressiona ERC amb les pensions i el salari mínim

■ Supedita l'alça d'un 0,9% als pensionistes a ser investit ■ ERC i PSOE avancen en una cita a Madrid
■ El govern confia que l'advocacia lliuri l'escrit de Junqueras dilluns i fer la investidura el 5 de gener

David Portabella
MADRID

Si el pensionista entra al 2020 sense la revaloració de les pensions és cosa tant del president espanyol que continua en funcions com dels partits com ara ERC que es resisteixen a invertir Pedro Sánchez. Aquest és el subliminal missatge que s'amaga en la decisió del Consell de Ministres d'ahir, que va optar per supeditar l'alça del 0,9% de les pensions i la revisió del salari mínim (SMI) a tenir un govern que deixi d'estar en funcions. Si bé ERC vol veure l'escrit de l'advocacia de l'Estat sobre la immunitat d'Oriol Junqueras, en la guerra de nervis que envolta la investidura Sánchez obre ara un front de pressió social sobre els republicans. La Moncloa confia en una investidura la vigília de Reis si l'escrit de l'advocacia arriba dilluns, mentre que ERC i el PSOE acostaven posicions en una reunió d'amagat ahir a la tarda a Madrid.

Tot i que els republicans havien avisat per boca de Marta Vilalta que no hi hauria cap més reunió fins que parlés l'advocacia, la cita no pública d'ERC i el PSOE d'ahir va constatar que s'avança a abordar el desbloqueig. "Reunió de contacte després de quinze dies sense reunió. Sense novetats rellevants", es limiten a dir fonts d'ERC. Des de la taula del Consell de Ministres, la portaveu Isabel Celaá va negar que la negociació amb ERC s'hagi aturat mai: "Estem en una negociació política en curs amb ERC, però el partit no ha acabat". "No és un procés de negociació d'una investidura, és un procés de creació de la mesa per abordar un conflicte polític", advertia el conseller de Treball, el republicà Chakir El Homrani.

Segons l'advocacia de l'Estat en mans de Consuelo Castro —omnipresent en la investidura—, un govern espanyol en funcions no pot adoptar decisions presupostàries que compro-

Les frases

“El TJUE és l'interpret suprem del dret a la UE i no és cap instància estrangera, els jutges europeus són nostres, com els nacionals”

“La negociació amb ERC no s'ha aturat i està en curs, però el partit no s'ha acabat”

Isabel Celaá
MINISTRA PORTAVEU DEL GOVERN ESPANYOL EN FUNCIONS

“No és la negociació d'investidura, és un procés de creació de la mesa per abordar un conflicte polític”

Chakir El Homrani
CONSELLER TREBALL I AFERS SOCIALS

La JEC veurà el futur de Torra i Junqueras el 3 de gener

Quan el portaveu del PNB al Congrés, Aitor Esteban, va admetre que "formalment tot seria molt més tranquil si fos a partir del 8 de gener", però que alhora entenia les "presses" de voler tenir una investidura immediata per evitar "sorpreses" judicials, les "sorpreses" van quedar sense catalogar, però ahir va emergir la primera. La Junta Electoral Central va informar ahir que es reunirà el divendres 3 de gener per abordar la inhabilitació de Quim Torra i els escrits del PP i Ciutadans per vetar Oriol Junqueras com a eurodiputat.

Enmig de les festes nadal·lenques més atípiques que ha viscut la política estatal per l'entestament a voler ara la investidura que a Pedro Sánchez se li resisteix des del 28 d'abril, precisament quan una opció que està sobre la taula del PSOE i d'ERC és fer el ple d'investidura del 2 al 5 de gener, la JEC s'ha convidat a interferir el calendari amb una reunió per abordar els casos de Torra i Junqueras aprofitant els recursos del PP i Ciutadans. En el cas del president de la Generalitat, la JEC entrarà en l'anàlisi de la seva possible inhabilitació

després de ser condemnat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) per haver desobeït la mateixa JEC i no haver despenjat el llaç groc del balcó de la Generalitat. L'objectiu del PP i Cs és que Torra sigui inhabilitat ara sense esperar al recurs al Tribunal Suprem.

En el cas de Junqueras, pendent de com el Suprem fa complir o ignora la sentència del TJUE que avala que tenia immunitat des del 13 de juny, el PP i Cs pretenen que sigui la JEC la que s'avanci i veti l'entrega al líder d'ERC de la condició d'eurodiputat.

metin el govern següent i l'alça de les pensions d'acord amb la inflació ho seria. Sánchez podia haver revalorat la pensió mensual un 0,25% ara i la llei de la seguretat social del 2013 de Rajoy l'empararia, però ha preferit aprovar un decret per deixar en suspens la norma tot confiant a ser investit aviat i apujar-les de cop un 0,9%.

La virtut de no apujar les pensions ara un 0,25% i, més tard, el 0,65% restant és que el compàs d'espera serveix per pressionar més ERC —de qui Sánchez necessita l'abstenció per ser investit— i fer còmplices els de Junqueras del fet que els pensionistes inaugurin el gener del 2020 perdent poder adquisitiu. Quan arribi, la revaloració serà retroactiva a partir de l'1 de gener. El mes de desembre viu un rècord de despesa en pensions: 9.759,8 milions (un 4,74% més). La pensió mitjana és de 1.143,55 euros, però la mitjana de les dones és de 866,36 euros i la dels homes és de 1.318,41 euros.

En un cas similar estan els funcionaris, que han d'esperar un govern elegit per veure l'alça del 2% dels sous públics. Pel que fa a l'SMI, el Ministeri de Treball vol obrir el 2020 prorrogant els 900 euros mensuals i que l'alça futura sigui fruit del diàleg social.

"El Suprem complirà"

La portaveu Celaá va deixar caure que dilluns pot veure la llum l'informe de l'advocacia general de l'Estat sobre Junqueras i això obriria la porta a iniciar un ple d'investidura el 2 de gener perquè Sánchez fos votat el 3 i elegit el 5 a la segona i per majoria simple. "Si es presenta dilluns hi hauria temps físic per a una investidura com més aviat millor", va dir. Celaá, però, recorda que l'advocacia té fins al 2 de gener per lliurar el seu escrit al Suprem i és "autònoma per gestionar el termini". "El Tribunal de Luxemburg ha canviat la doctrina i no es pot considerar una garrotada a la justícia espanyola. El TJUE és l'interpret suprem del dret a la UE des de fa 68 anys i no és una instància estrangera, no és l'executor d'un codi penal imposat als espanyols, no hi ha dues justícies, sinó una justícia, i els jutges europeus són tan nostres com els nacionals", va defensar Celaá. ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Lliures dos altres CDR titllats de terroristes per diaris i polítics

■ Jolis i Codina s'afegeixen als tres primers alliberats i surten de la presó per la inexistència d'explosius i de cap organització terrorista determinada pel jutge

Xavier Miró
BARCELONA

“Els CDR ultimaven un atemptat terrorista a Catalunya el dia D”, titulava en portada el diari *El Mundo* el 24 de setembre en relació amb els nou detinguts el dia abans sota l'acusació de terrorisme, als quals la Guàrdia Civil i la fiscalia relacionaven amb els CDR i atribuïen tinença d'explosius i integració en una suposada nova organització terrorista sota

el nom d'Equip de Resposta Tàctica (ERT). El diari *El País* subtitulava a portada: “Els independentistes amagaven material per fabricar explosius i planejaven atemptar a l'octubre.” El diari *Abc* subtitulava: “Planejaven atemptar contra un quarter de la Guàrdia Civil i el Parlament després de la sentència de l'1-O.” *El Correo* del País Base titulava que tenien “explosius preparats per atemptar”. *La Razón* deia: “Els CDR de

Torra pressionen: volien atacar un quarter amb explosius.” El 30 de setembre, en precampanya electoral, el president espanyol en funcions i candidat del PSOE a La Moncloa, Pedro Sánchez, instava l'independentisme a “desmarcar-se rotundament de la violència en totes les seves formes”. En la moció de censura contra Torra presentada per Ciutadans, el diputat del grup Carlos Carrizosa preguntava el 9 d'octubre al presi-

dent català en el ple de la cambra: “Per què no ha sortit avui a aclarir si el govern coneixia o no els plans dels terroristes?”. Són només alguns exemples de titulars de mitjans i declaracions de polítics en què es donava per fet que els empresonats eren terroristes o, si més no, independentistes radicals que usaven la violència.

Després que set dels detinguts el 23 de setembre hagin passat tres mesos a la presó, l'Audiència Na-

La presó de Soto del Real, d'on van sortir ahir dos CDR més ■ ACN

cional (AN) ja n'ha alliberat cinc, fins i tot un al qual la fiscalia acusava de tenir a casa “un laboratori clandestí per a la fabricació d'explosius”. És el cas d'Alexis Codina, de qui la sala penal de l'Audiència

ordenava el dia de Sant Esteve la llibertat sota fiança junt amb la de Ferran Jolis, que van sortir ahir a la nit de Soto del Real. La jutgessa que alliberava Jolis considerava que no havia tingut “contacte material

CAP D'ANY 2020 ELS PALLARESOS

21h ~ SOPAR amb càtering servit.
00:30h ~ BALL amb l'orquestra

Menú Adult (35€)

BENVINGUDA
Ametlles amb flor de sal - Xips vegetals - Tartalota de mousse de formatge blau amb fruits vermells.

ENTRANT
Amanida amb escuma de mató i mel.

PRIMER (a escollir-ne un)
Caneló de marisc i llamantol amb gel de mango.
Carpaccio de peus de porc, pinyons, boniato i cruixent de pa pita.

SEGON (a escollir-ne un)
Lingot d'espàtleta de xal, poma rostida i xalotes glacejades.
Cassoleta de rap amb gamba vermella.

POSTRE (a escollir-ne un)
Coulant de xocolata quenelle de torró i crumble.
Mousse de fruits vermells, vainilla gelatinada i anís.

PA, AIGUA, VI I CAVA
RAÏM I BOSSA DE COTILLÓ
NOVETAT: Coca amb xocolata desfeta a la matinada

Menú Infantil (15€)

PRIMER
Canelons de rostit amb beixamel de la chef.

SEGON
Mini hamburgues amb patates fregides i salses.

POSTRE
Coulant de xocolata amb llaminadures de cap d'any.

PA I AIGUA
RAÏM I BOSSA DE COTILLÓ
Coca amb xocolata

Ticket Festa 12€

Ball i coca amb xocolata desfeta de matinada (A partir de les 00h - Menors 16 gratuït)

LA VENDA D'ENTRADES ES DURÀ A TERME A L'AJUNTAMENT FINS EL DIA 20 DE DESEMBRE. MÀXIM DE 6 TICKETS PER PERSONA. POSSIBILITAT MENÚ VEGÀ I CELÍAC.

A PARTIR DE LES 00:00H ES PROHIBEIX L'ENTRADA DE BEGudes PROVENIENTS DE L'EXTERIOR. SERVEI DE BARRA DURANT TOTA LA NIT SOPAR LIMITAT A AFORAMENT (350 PERSONES)

BANDA MUNICIPAL DE LLEIDA
PRESENTA

CONCERT DE NADAI

A
VILANOVA DE BELLPUIG

PAVELLÓ MUNICIPAL
dissabte, 28 de desembre de 2019 a les 19.00 h

Banda Municipal de Lleida
Montserrat Seró, mezzo soprano
Amadeu Urrea, director

Ajuntament de Vilanova de Bellpuig
INSTITUT D'ESTUDIS LLEIDANCS
Diputació de Lleida

amb explosius”, tot i que en el sumari del cas se li atribueix la creació de l'ERT. Divendres de la setmana passada eren alliberats Xavier Duch, Eduard Garzón i Xavier Buigas després que la fiscalia en

demanés la llibertat provisional sota fiança perquè no havien participat “en la fabricació de material explosiu ni en tenien”.

Però la sala penal de l'AN també va ordenar el dia de Sant Esteve la lliber-

tat provisional sota una fiança més alta de 10.000 euros d'Alexis Codina, a qui el jutjat central d'instrucció número 6 havia confirmat al novembre la presó provisional per “tenença d'explosius amb finalitats terroristes i delictes de conspiració per a la comissió d'estralls”, a més d'un “possible delictes de pertinença a organització terrorista”.

En la vista en què els magistrats de la secció segona de la sala penal van ordenar la llibertat de Codina, el ministeri fiscal s'hi va oposar en considerar que Codina tenia “al seu domicili habitual un laboratori clandestí per a la fabricació d'explosius i dipòsit de substàncies perilloses”. Tot i que els magistrats Fernando Andreu, José Ricardo de Prada i María García justifiquen la presó provisional per “indis de criminalitat suficients”, posen en dubte l'existència d'organització terrorista. De fet, la interlocutòria que ordena la llibertat de Codina afirma textualment que “es qües-

La frase

“Celebro que surtin d'una presó on no haurien d'haver entrat mai. Molts han de demanar perdó”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

tiona l'existència” d'aquest grup, tot i que la fiscalia sosté que existeixen “noves formes d'organitzacions terroristes, amb unes característiques diferents” de les tradicionals. Tanmateix, els magistrats argumenten que no existeix “una prèvia organització delictiva de caràcter terrorista així declarada judicialment de referència” i que, per tant, no poden emetre un judici “prou fonamentat” sobre “la naturalesa o no terrorista dels fets” que se li imputen “ni sobre l'existència d'una organització que seria de nova constitució ni tampoc sobre les seves “finalitats, estructuració, prèvies manifestacions delictives o grau de

desenvolupament”. Tot i justificar també la “hipòtesi de treball” dels investigadors de la Guàrdia Civil, els magistrats afirmen que els especialistes en desactivació d'explosius del cos (Gedex) no han confirmat “l'existència d'explosius”, sinó tan sols de possibles “precursors”, substàncies que la defensa de Codina atribueix al fet que es dedica professionalment a la restauració de mobles i antiguitats.

En tot cas, els tres magistrats conclouen que la situació de Codina no és diferent de la dels altres alliberats tenint en compte “l'objectiva inexistència d'explosius”. Des de RAC1, l'advocada de Codina, Montserrat Vinyet, qualificava ahir de “sorprenent” que la fiscalia hagi mantingut la petició de presó, tot i l'evidència que no hi havia “explosius”. El president Torra, citant la declaració del president Sánchez en precampaña, l'instava ahir a demanar perdó per haver-lo acusat durant dies d'“emparar la violència”. ■

Un expresident de Croàcia parla de “càstig draconia”

ACN
BARCELONA

L'expresident de Croàcia Stjepan Mesic ha manifestat en una carta al president espanyol, Pedro Sánchez, la seva “preocupació genuïna” per les “condemnes draconianes” dels líders independentistes catalans. A la missiva, Mesic assegura que el referèndum del 1-O “no era legal a Espanya” però que celebrant-lo, els independentistes “només van expressar la seva opinió”. Així, assegura que en “molts països” la seva condemna es pot interpretar com “un càstig per defensar una opinió política”. Mesic, que va ser president de Croàcia entre el 2000 i el 2010, diu que tot plegat pot deteriorar encara més les relacions entre Madrid i Barcelona. ■

1 DE CADA 4 PERSONES AMB
EPILÈPSIA ES UN INFANT

JO TAMBÉ VULL FER VISIBLE
L'EPILÈPSIA INFANTIL

WWW.MARDESOMNIS.ORG/DONA

 MAR DE SOMNIS

Infància | Epilèpsia | Transformació social

www.mardesomnis.org